

γέννημα

γέννημα, το, ουσ. [<αρχ. γέννημα <γεννώ], το γέννημα. **1.** ο γόνος, το παιδί, η γέννα: «ένα γέννημα να είχα ακόμα σαν και σένα, θα ήμουν τώρα στο τρελοκομείο». (Λαϊκό τραγούδι: *αναστενάζω δε γροικάς, κλαίω και δε λυπάσαι, δεν είσαι μάνας γέννημα ούτε Θεό φοβάσαι*). **2.** στον πλ. **τα γεννήματα**, τα γεωργικά προϊόντα, ιδίως τα δημητριακά·

- *είναι γέννημα θρέμμα*, **α.** άνθρωπος γεννημένος και μεγαλωμένος στον ίδιο τόπο και η έκφραση δηλώνει περηφάνια για τον τόπο καταγωγής: «είναι γέννημα θρέμμα Θεσσαλονικιός». (Λαϊκό τραγούδι: *είμ' από κείνα τα παιδιά που 'χουν καρδιά ωραία, γέννημα του Προφήτη Λια και θρέμμα του Περαία*). **β.** άνθρωπος γεννημένος και αναθρεμμένος από τους ίδιους γονείς, και κατ' επέκταση άνθρωπος που έχει πάρει τις καλές ή τις κακές ιδιότητες των γονιών του: «είναι γέννημα θρέμμα ο πατέρας του». **γ.** άνθρωπος που από τα παιδικά του χρόνια μεγάλωσε και διαμορφώθηκε σε ένα περιβάλλον, πράγμα που τον έκανε αγαπητό σε αυτό το χώρο: «ο Αλεξιάδης ήταν γέννημα θρέμμα του Άρη, ενώ ο Κούδας υπήρξε γέννημα θρέμμα του Π.Α.Ο.Κ.»·

- *είναι γέννημα της φαντασίας σου*, δεν είναι αληθινά, υπαρκτά, είναι δημιούργημα, αποκύημα της φαντασίας: «έχω την εντύπωση πως όλα αυτά που μου λες είναι γέννημα της φαντασίας σου»·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας